

TORONYIRÁNY

XIII. 2.

2019. január 13.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Urunk megkeresztelkedése

Január 18. Árpád-házi Szent Margit – szűz

Az igazi hívő nincsen egyedül a hitében. Ha próbatétel lehet számára, hogy a többi ember szemében nem számít függetlennek, mennyivel inkább jelent számára erőt ez a szolidaritás! A keresztség útján belépett a nagy katolikus családba. Annak minden tagjával osztozik az ugyanazon és egyetlen reménységben. Ugyanazt a felhívást hallotta, ugyanannak a testnek a részét alkotja. Betoborozták abba a „menetelő seregbe, amely azon az úton menetel, ahol az ember megtalálja az üdvösséget, Jézus Krisztust” (Római Kelemen). Mint ugyanazon egyház gyermekei, valamennyien örökségbe kapták tőle ugyanazt a Krisztust. Ugyanabban a hitben nevelkedve, ugyanaz a Lélek hatotta át őket, aki ugyanazt az önkéntelen visszahatást éri el náluk, s e jelről kölcsönösen megismerik egymást.

Mindenütt élénk kerülnek Krisztusnak ezek a tanúi, akik szeretik őt anélkül, hogy látták volna. A hangzatoknak csaknem végtelen különféleségében, mindenütt fölhangzik ugyanaz az új ének, aminek az éneklését mindnyájan ugyanattól az anyától tanulták az új születésük folyamán: „Mennyi újonnan keresztelt szeretett ma meg téged, Uram Jézus!” (Szt. Ambrus). Krisztus nagy családjának valamennyi tagja megismeri és megnevezi egymást. Mindenütt ugyanaz a hit, ugyanaz a remény, azonos a szeretet. Ez a külső kifejezése az alapvető egységnek, ez az egyetlen lángnak a kiáradása.

Henri de Lubac

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 42,1-4.6-7** Az Izajás próféta által megjövendölt ‘Úr szolgálója’ előképe a Megváltónak, aki határozottan és tekintéllyel, de ugyanakkor szelíden és irgalommal hirdeti, képviseli és viszi győzelemre az igazságot.
- 2. ApCsel 10,34-38** Péter apostol érdeklődő, nyitott pogányok környezetében arról beszél Jézussal kapcsolatban, amit ő, még élő kortársak tanúsága szerint is tett és tanított a Jordánnál történt keresztelkedésétől kezdve keresztaláláig és föltámadásáig.
- 3. Lk 3,15-16.21-22** Teljes szolidaritást vállalva a keresztelkedésre jelentkező tömeggel, Jézus maga is beáll a sorba és megkeresztelteti magát Keresztelő Jánossal.

Jézus megkeresztelkedése

Márk szerint „az emberek megvallották bűneiket és János megkeresztelte őket”. Nem kell valami különleges bűnvallomásra gondolni, hanem inkább arra, hogy kifejezést adtak bűnbánatuknak, s a vízben való alámerítést úgy fogadták, mint a lelki tisztulás jelképét. Máté a történetbe már beleviszi a keresztények kérdését is, és úgy adja elő a jelenetet, hogy erre is meglegyen a válasz. A kérdés ez lehet: az Isten Fia hogyan állhat a bűnösök közé és hogyan fogadhatja egy nálánál kisebb személyiség kezéből a tisztulás szertartását? Máté a könyvében másutt is elővételezi az Isten Fiának azt a felismerését, amit az apostoloknak csak a Mester feltámadása hozott meg (vö. 14,33; 16,16). Feltételezhetjük, hogy Jánosnak is csak a következő látomás adta meg a bizonyosságot Jézus kilétéről. De amikor közeledett hozzá, láthatta összeszedettségét, komolyságát és megérezhetett valamit személyes nagyságából. Ezért vélekedik úgy, hogy inkább neki lenne szüksége Jézus keresztségére. Jézus azzal válaszol, hogy neki és Jánosnak teljesíteniük kell minden „igazságot”. Ez az igazság lehet az a jövendölés, hogy a Megváltó szolidaritást vállal a bűnösökkel, s kiengeszteli Istent helyettük, vagy pedig lehet annak a kinyilvánítása, hogy mindezt érdemszerző emberi tettekkel valószínűsíti meg, nem pedig olyan feltűnő jelekkel, amelyeket a zsidók vártak. Lukács még megjegyzi, hogy amikor Jézus kijött a vízből, imádkozott, s akkor hangzott el az Atya tanúsága, s a Szentlélek akkor ereszkedett le föléje galamb képében. Lukács egyébként sokszor említi Jézus imáját. Gondja volt rá, hogy a pogányokból lett keresztények előtt bemutassa Jézust úgy is, mint az Atya előtti hódolat példaképét. Valószínűleg ez is Pál apostol hatása nála. Márk és Lukács az Atya szavait így közli: Te vagy az én sze-

retett Fiam... Máté pedig így írja: Ez az én szeretett Fiam... A lényeg mindenütt ugyanaz: annak az érzékeltetése, ami a negyedik evangéliumból különösen kitűnik, hogy Jézus mellett maga az Atya tesz tanúságot, és tanúsága alapján kell őt elismerni, mint Fiát. A „te vagy” kijelentés pedig tükrözi azt a bensőséges kapcsolatot, amely az Atyát és a Fiút összeköti. Ezt az utóbbi formát egyébként úgy is felfoghatjuk, mint a Zsolt 2,7 idézését. Későbbi adatok alapján tudjuk, hogy Jézusnak emberileg is különleges ismerete volt az Atyáról, emberi értelmével is felfogta az Atya örök szavait, tehát az ilyen megszólítás magától értetődött. A közvetlen hang igazít el bennünket a mennyei szótartételek értékelésében is. Ha Jézus látta az Atyát, akkor a saját fiúságáról megvolt a biztos tudata, s így nem szorult külön kinyilatkoztatásra. A jelenet hagyományos egyházi értelmezése valóban az, hogy a teofánia elsősorban Jánosnak szólt, őt akarta felvilágosítani Jézus kiletéről, hogy azután bizonyosságot tehessen róla a nép előtt. János a nép előtt nem annyira az Atya hangjára, mint inkább a Lélek megjelenésére hivatkozik: „Láttam a Lelket, amint galamb képében leszállt rá, és rajta is maradt” (Jn 1,32).

Meg kell jegyeznünk, hogy János látomásában is együtt kell látnunk a képet és a belső hitbeli meggyőződést, amelyet a kegyelem vált ki. A teofánia nem kényszeríti az embert, hanem csak tükrözi a természetfölötti valóságot, amit az ember vagy elfogad, vagy visszautasít. Az ilyen jelenetek a Szentírásban mindig a hit kiemelt aktusai, ahol az ember teljes szabadságával és engedelmisségével hozza meg a döntést. Egy-egy ilyen természetfölötti közlés a későbbi kételkedés lehetőségét sem zárja ki, mint ahogy Jánosnál is látjuk, amikor fogságából követeket küld Jézushoz, és újra bizonyosságot kér küldetéséről. A Szentlélek galamb képében való megjelenésének előzményeit, illetve a benne lévő jelképet nem könnyű kifejtteni. Talán azt az „új teremtést” jelképezi, amit a megigazulás létrehoz bennünk, hiszen a teremtés történetében arról van szó, hogy „Isten lelke lebegett a vizek felett.”

Az Atya szózata és a Szentlélek megjelenése az apostoli igehirdetésnek még egy döntő szempontot adott. Világossá tette, hogy a Jézus által rendelt kereszttségnek valódi kegyelmi tartalma van, s hogy a háromszemélyű Isten működik benne. A Jordán folyónál az Atya a Szentlélek közbejöttével nyilvánította ki Fiát. A hívő ember a kereszttségben újjászületik vízből és Szentlélekből, s ezáltal az Atya fogadott gyermeke lesz, akiben neki kedve telik. A keresztény lét fölött tehát ott lebeg az Atya megszólítása, amely kifejezi az örökbefogadást, a kiválasztottságot és küldetést. Kell, hogy a keresztény élet tudatos felelet legyen erre a megszólításra.

Már Origenész felhívta a figyelmet még egy érdekességre, amelyet Márk szövegében olvashatunk. A népről azt mondja, hogy János alámerítette őket a Jordán folyóban, Jézusról pedig azt állítja, hogy alámerítette a Jordánba. Vagyis Jézus alámerült, jelképesen beletemetkezett abba a vízbe, amelyben az emberek megvallották bűneiket és várták a tisztulást. Márk tehát a sorok között arra hivatkozik, hogy Jézus adta a keresztységnek a megszentelő erőt. Csak ő tehetette meg, hogy az újjászületés fürdőjében a Szentlélek működjék (Tit 3,5). Mivel ő leereszkedett a keresztvízbe, azért az hatékony jelkép lett. A keresztységben őt magát öltjük magunkra, s úgy válunk Isten gyermekeivé.

Gál Ferenc

Boldog szülők (4.)

Újra megszerelmesedni

A szülők is szerelmesek

Szerelem, romantika, hűség. A család működik, ha az érzelmi mag állandó benne. Szükséges, hogy állandó és konkrét szeretetet lélegezzen be, mert ez annak a reménységnek napi injekciója, amelyre fennmaradásuk érdekében a gyerekeknek szükségük van ezen a világon. Kell, hogy férj és feleség periodikusan újra egymásba szeressen. Hogy ismételten leverjék a port a romantikus szertartásosságról, kezdve a virágoktól az egymás szemébe nézésig, amikor beszélgetnek.

A család igazi alattomos ellensége a figyelmetlenség. Rendszerint nem a nagy problémák azok, amik pusztítanak és megosztanak, hanem a figyelmetlenség rozsdája. Semmit érő dolgok, mint akár annak tudata, hogy végső esetben még az életét is képes kockára tenni a másik megmentése érdekében, de közben nem tud felemelni a földről egy piszkos zoknit, hogy a másinak szívességet tegyen. Egy átmeneti és – mint a miénk – egy „körülbelüli” társadalomban a családnak a hűség megélt és igazolt vállalása az, ami a víz a virágoknak.

Megtalálni a helyes egyensúlyt a függőség és az önállóság között. Egy család nem lehet egyfajta kaszárnya: parancsokkal és alárendeltekkel, sem pedig vállalkozás: gazdával és beosztottakkal. Szükséges a valódi egyetértés elérése. Sok kommunikációval és főleg sok egymásra figyeléssel. Beleszeretni egymásba és házasodni, ezt meg lehet tenni az angyalok szárnya alatt is... Ám együtt élni – nem megy automatikusan: ez tanulást, fáradságot, áldozatot igényel. Olyan ez, mint a tánctanulás: mikor az egyik egyet lép előre, a másik egyet lép hátra. Egyszerre ketten. De ezt csak úgy lehet megtenni, ha szorosan tartják egymást.

Egy küldetést megélni együtt. Ennek talán ez a nagy titka: a házasság egy magasabb cél érdekében való szövetség. Nincs benne hierarchia. A döntések közösen születnek. Különböző jogkörökkel, különböző felelősségekkel. Ám szükséges, hogy a tekintetek pontosan arra az egy célra szegeződjenek, amely meghaladja az egymás segítségével „előbbre jutás” érdekében ugyanazon tető alatti együttélés szűk horizontját.

Anyai küldetés

Olyan, mint Margit mama

Don Bosco első élménye édesanyja keze volt. A kis Jánoska alig volt két éves, amikor nem akarta elhagyni a szobát, ahol édesapja meghalt. Ő maga meséli el: „Szegény kisfiam – mondta édesanyám -, gyere velem, neked nincsen többé apád. Amikor ezt mondta, elsírta magát. Közben sírtam, mert ő is sírt.” Margit asszony keze, a bizonytalan jövő miatt reszketett, de mégis erős és határozott: gyermekeit nem hagyja cserben.

A halál után az első lényeges tapasztalat: „A baj meggyötörhet bennünket, mégsem hagyjuk magunkat és történjék bármi, rám mindig számíthatsz.” Margit ekkor 28 éves volt, Jánoska kettő, József és Antal testvérei alig idősebbek. Margit Antalnak mostohája volt. Ráadásul Antal nyers volt, de jó munkás, azonban keményfejű és féltékeny.

Ebben a felfogásban Margit mama modern asszony volt; az egész család gondja az ő vállát nyomta. A mai édesanyákról ezt lehetne mondani: „Az anya magára maradt.” Két munkahelyük van: otthon és a családon kívül. A munkát nem veszi le senki sem a vállukról és sokszor a nevelés is teljesen rájuk marad.

„Az én férjem ezzel nem törődik” – hangoztatják. Súlyos megállapítás ez, amely az édesapákat érinti.

Margit mama mindig jelen van. Szeretete teljes, gyakorlati, kevés szó, sok tett, állandó példaadás és tökéletes önátadás. Egy analfabéta parasztasszony, de gazdagon kiegyensúlyozott és bölcs. Mindenki tudja és elismeri, hogy Don Bosco lelki alakulásában Margit mamának kiváló szerepe volt. Tanácsai egyszerűek, de mégis óriások voltak.

A siker első feltétele a határozottság és a bátorság. Senki nem látta sem Margit mamát, sem Don Bosco-t elkeseredve.

A családban mindenki segítsen. Margit mama korán munkához szoktatta gyermekeit a mezőn és a házban. A fiatal Jánosknak élelmesnek kell lennie, hogy a tandíjat előteremtse: kitanulta a szabóságot, az asztalos mesterséget, pincérkedett és fodrázskodott is. Az első házában, Valdoccóban sem volt senki elkényeztetve. Amikor egy fiúcska odaszaladt Margit mamához, hogy egy gombot varrjon fel neki, tűt, cérnát nyomott a kezébe és rászólt: „Miért nem próbálkozol te is, mindent meg lehet tanulni.”

A vérmérsékleten uralkodni lehet. Mindenkinek más a vérmérséklete, de mindenki uralkodhat a sajátján. Margit mama gyengéd és türelmes munkálalást megtörte Antal keménységét. Nagy figyelemmel kísérte Jánoska fejlődését: „János tetteiben volt egy biztonsági érzés, amely büszkeségbe is átcsaphatott volna. Margit asszony mindig a kezdet kezdetén elnyomta ezt a hajlamot, amikor fennállt a veszély, hogy cselekedetei helytelen útra viszik”- emlékezik vissza életrajzírója, Don Lemoyné.

Veszekedést és nézeteltérést testvérek között sem lehet vitával és prédikációval megoldani. Margit mama elismerte Antal érveit, aki ellenezte János tanulási vágyát és határozottan döntött. Szemei könnybe lábadtak, amikor a batyuját János kezébe adta, hogy elmenjen a családi háztól inasnak.

A fiatalokat az úton el kell kísérni. Amikor Margit mama világosan látta fia papi hivatását, határozottan kijelentette: „Figyelj rám, János! Gondolj meg mindent és tedd azt nyugodtan. A döntést te hozd meg: ha határozottal, ne adjál senkire, hanem kövesd az utat. A legfontosabb, hogy mindent Isten akarata szerint tegyél. A plébános atya azt szeretné, ha megváltoztatnám nézetedet, mert szükségem lehet rád. Mégis kijelentem: itt a te anyád nem számít. Istené az elsőség. Tőled nem akarunk semmit és nem is számítok semmire.” Ez valóban az „életadást” jelenti.

A derült lélek és az öröm az élet sója. Margit mama szeme mindig nyitva volt, de nem gyanakodott. Mosolyogva is rendre tudott utasítani. A keresztény optimizmus és a humor sem volt neki ismeretlen. Amikor elhagyta otthonát, hogy immár pap fiát Don Bosco-t támogassa, az úton együtt énekeltek: „Jaj lesz a világnak, ha nincstelen vándorokkal találkozunk.”

Párbeszéd, társalgás és mese a család szolgálatában. Erre alkalmas minden esti óra, amikor a család melege a szíveket átöleli.

A jó lelkiismeret biztos vezető. A Bosco gyermekek már kiskorukban megtanulták a különbséget a jó és a rossz között. Őszinték, egyenesek voltak és nem számítóak. Tudták mit kell tenniük és mitől kell óvakodni. Derűs hangon mondta Margit mama pap fiának a halálos ágyon: „Nyugodt a lelkiismeretem, mert amikor csak tudtam, teljesítettem kötelességemet.”

Istent a családban ismerjük meg. Bosco János édesanyja ölen tanult meg imádkozni, énekelni. Ott kapta az első hitoktatást. Sőt, nyugodtan állíthatjuk, hogy nevelési módszerét is édesanyja ölében tanulta.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Visszatérő korok

Megkegyült világ, mintha végképpen a végét érezné. Az értékvesztés mély százada ez a XXI. Nehéz azzal válaszolni: volt már ilyen, de kilábalunk a zűrzavarból. Igazán sohasem, és hogy folytatódik a nyomás, a civilizáció felső foka az ember nagy veszélye, amit csak ellen-civilizációval lehetne csökkenteni. Balga az emberi faj, erre már nem is gondol, az érdektelenség mindent elsöpör...

A mélyválság persze mással is jelentkezik: a hitvalló kereszténység elleni nyílt támadásokkal, terror cselekményekkel. Mintha az ókori üldözések folytatódna, igazolva a krisztusi jóslatot: „Üldözni fognak titeket”.

Ezekben a gondolatokban elmerülve vettem kézbe a tudományokban, kultúrában jártas püspök, Ladocsi Gáspár új könyvét, a *Keresztény üldözés a Római Birodalomban* címűt. A Szent István Társulat adta ki. Bár sok mű megjelent már a szóban lévő üldöztetésekről, ez a könyv kettős célt szolgál: összefoglalja 250 év rendeletekkel előírt kegyetlenkedéseit, vagyis lényegi ismeretet nyújt a történelemnek erről az idejéről, másrészt felhívja a figyelmet arra a magatartásra, amely napjainkban a gyűlölet forrásából fakadón mekkora veszélyt jelent. Nem csupán a fegyverek arzenálja, hanem az erre épülő gondolkodás teremthet végső „állapotot”. (Isten szabad akaratot adott az embernek!)

A fegyverek hatalma már országok ellen irányulhat, sajnos irányul is vallási meggyőződés miatt, melyet politikai ellentétek szítanak. Összekeveredik az egyéni és a közösségi szempont, ahogyan már a római időkben, látva a nemesebb érték megvállását, vállalását, nevezetesen a kereszténységet.

A jó mindig kihívás, a gonosz folyton résen áll. Prohászka püspök amikor István diakónus mártíromságát jellemzi, ezt írja: „Kenyeret adott és követ kapott.” Az üldözések hátterét jól szemléltető dokumentációk a szerző válogatásában az eddigieknél pregnánsabban mutatnak rá az egyes kivégzésekre, nem egyszer közelmúltunkban történt eseményekre is vonatkoztathatóan. Augustus császár például a házassági viszonyok megszilárdítására törekedett, és fellépett a nőtlenség ellen. A családi erkölcsöt illetően a kereszténységet nem marasztalta el, a válással kapcsolatosan viszont nem fogadta el a keresztény álláspontot. A „kötelező birodalmi kultuszgyakorlatok követelményeinek elutasítása lett az összeütközés alapja”. Claudius idején a görögök és a zsidók között kialakult összecsapás, az utcai pogromok mindkét fél részéről áldozatokat követeltek Alexandriában. A császár úgy intézkedett, hogy sújtsák azokat a mozgalmakat is, amelyek ezekkel szimpatizáltak.

Az ateizmus szintén robbanást okozott, mivel a keresztények elutasították. Aztán ott volt a kereszténység gyors terjedésének valósága. Egy birodalom, ha félti a hatalmát (melyik nem?), fölkel az „ellenhangok” ellen. És vajon nem ismerős történelmünkéből is az a sajátságos, gyávaságból (?) fakadó magatartás, amely az emberi természetre vall: „a labilis keresztények és szimpatizánsok egy része az igazán kemény megpróbáltatások alatt elpártolt”. Így volt nem oly régen a kommunizmusban is, nehéz ugyan fölmentést adni, de a későbbi megbánás (megtérés) mindent megváltoztathat, ha őszinte és nem érdek-vezénylésű...

hírek információk

Ki szívét osztja szét, ő lesz a remény... címmel január 6-án, a Gál Ferenc Főiskola Klebelsberg termében rendezte hagyományos Vízkereszt koncertjét a Szeged-Csanádi Egyházmegye. A kormányzati, önkormányzati, városi, megyei intézmények, az igazságügyi, civil szervezetek, illetve a fegyveres testületek vezetői, valamint az egyházmegye együttműködő partnerei tiszteletére rendezett esten közreműködött a Kormorán együttes, továbbá Ruttkay Laura, Sípos Imre, Varga Miklós, Varga Szabolcs és Varga Vivien. Az ünnepi műsor zeneszerzője Koltay Gergely, rendezője a Balázs Béla-díjas Koltay Gábor volt.

A magyarországi németek elhurcolásának és elűzésének emléknapi alkalmából Magyarország Kormánya január 19-én, szombaton 11 órakor emlékünnepeket rendez Elek városában. Az esemény a Sarlós Boldogasszony templomban (Gyulai út 2.) szentmisével kezdődik, melynek főcelebránsa Kiss-Rigó László püspök lesz. A szentmisét követően a „Kiűzetés” emlékműnél (Csepregi Imre tér) Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes mond beszédet, majd az emlékezők elhelyezik a kegyelet virágait.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján, 16 órától várják a plébánia közösségéhez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A következő alkalom január 20-án lesz.

Az idén a keresztény egyházak az Ökumenikus Imahetet az egységért január 20-27. között rendezik, mely alap gondolata: „Az igazságra és csakis az igazságra törekedj...” (Mt 16,18-20). A magyarországi ünnepélyes megnyitóra január 20-án, jövő vasárnap 18 órakor kerül sor Budapesten a Deák téri evangélikus templomban.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Elnöksége két évvel ezelőtt elfogadta, hogy az Ökumenikus Imahét országos nyitó istentiszteletének vasárnapja 2018-tól az üldözött keresztényekért való imádkozás vasárnapja is legyen.

Szegeden az Imahét központi ünnepejét január 25-én, pénteken 18 órától tartják a Székesegyházban a három történelmi egyház vezetői: Fekete Károly református püspök, Kondor Péter evangélikus püspök, Kiss-Rigó László püspök, valamint a város és környéke keresztény közösségeinek lelkipásztorai, vezetői részvételével. Az imahét többi napjának programját a jövő heti számunkban közöljük.

Elmarad a tápéi és a petőfitelepi plébániák közös egyházközségi bálja, melyet a január 6-án kiadott Toronyirányban január 27-ei dátummal hirdettünk. A két egyházközség szervezési okokból más módon rendezi majd meg a közösség ünnepségét.

Szereplőket keres az V. Újszegedi Szabadtéri Passiójátékra készülő Liget Társulat közössége. A szegedi keresztény szintársulat a rövid bemutatkozó leveleket a liget.tarsulat@gmail.com e-mail címre várja, de személyesen is lehet jelentkezni az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánián (Torontál tér 4.). Színjátészós múlt vagy felekezethez való tartozás nem feltétel.

Január 22. és 27. között a közép-amerikai Panamaváros ad otthont az Ifjúsági Világtalálkozónak (IVT). Hazánkat egy kisebb csapat képviseli a katolikus egyház legnagyobb ifjúsági rendezvényén. Az itthon maradónak január 26-án, Budapesten az Elek Gyula Arénában Panama-napot rendeznek a világtalálkozó jegyében. A szervező, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági Bizottságának célja, hogy az esemény szellemiségében találkozzanak az egyházmegyéik fiataljai, valamint közösségi élményekkel gazdagodjanak, és együtt imádkozzanak. A rendezvény ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Jelentkezni a www.panamanap.hu weboldalon lehet.

A Panama-apon - melynek mottója: *Íme, itt vagyok! Legyünk ott, és ünnepeljünk együtt az ország és a világ katolikus fiataljaival!* - színes programok várják az érdeklődőket. A zenés dicsőítés mellett tanúságtételek, imaest, játékok és egy kis Panama vár a résztvevőkre. A nap folyamán többször élőben kapcsolják a közép-amerikai fővárost, bepillantást nyújtva az ott zajló eseményekbe. A fiatalokkal együtt ünnepelnek majd a püspökök is. A Panama- nap házigazdája Palánki Ferenc Debrecen-nyíregyházi megyéspüspök lesz, a katekézist Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita tartja. A nap végén Veress András, a győri egyházmegye főpásztora lesz a szentmise főcelebránsa. A fiatalok nem csupán ezeken az eseményeken találkozhatnak velük, hanem a *Kérdezd a püspököt!* során bárki beküldheti kérdését, amit a moderátor közvetít majd a püspökök felé.

A Szent István Társulatnál jelent meg Ladocsi Gáspár püspök *Keresztényüldözés a Római Birodalomban* című könyve. „Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak éniattam. Örüljete és ujjongjatek, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok” (Mt 5,11-12) - jelenti ki Jézus a meghívott tanítványainak nyilvános működése kezdetén. Az egyháztörténelem az első három évszázad egyházát szimbolikusán a katakombák egyházának nevezi, mely idő alatt a hatalommal való egyenlőtlen küzdelme mellett a kultúrákkal szemben is meg kellett vívnia harcait. A könyvnek különös aktualitást adnak a közel-keleti, afrikai vagy közép-keleti keresztények elleni terrorcselekmények, tilalmak és a kiirtásukat célzó nyílt törekvések.

A könyv megvásárolható a Szent István Társulat könyvesboltjaiban, valamint kedvezményes áron megrendelhető a <https://szitkonyvek.hu> internetes könyvruházban.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.